

Περί χαράς

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Το Άγιο Ευαγγέλιο είναι το ιερό Βιβλίο της αληθινής χαράς! Μέσα σ' αυτό ανακαλύπτει κανείς τα σωτήρια μηνύματα που ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός αποκάλυψε στον άνθρωπο, στην εικόνα Του, και του φανερώνει την οδό που θα τον οδηγήσει στο «καθ' ομοίωσιν», στην τελειότητα!

«Χαίρε Κεχαριτωμένη ο Κύριος μετά σου...»! Ο Αρχαγγελικός αυτός χαιρετισμός προς την Θεοτόκο τί άλλο διακηρύττει από το ότι «πέπαυται η λύπη» για το ανθρώπινο γένος;

Ο πεπτωκώς άνθρωπος που στερήθηκε την μετά του Θεού κοινωνία, που βυθίστηκε στην απόγνωση, που απώλεσε την χαρά της σωτηρίας και περιέπεσε σε περιπλάνηση χωρίς φως και ελπίδα! Αυτός ο άνθρωπος «εύρε χάριν παρά Κυρίου», μέσω της Αγίας Παρθένου, το σκεύος της Θεϊκής εκλογής, γιατί στην Κεχαριτωμένη αυτή κόρη βρήκε τον τέλειο άνθρωπο, ο Ουράνιος Πατήρ, που θα γινόταν η «επουράνιος κλίμαξ», για να κατέβει στη γη ο Θεός και να προσκομίσει

τη χαρά της ζωής και σωτηρίας σ' όλο τον κόσμο.

Φωτο: Σπύρος Δρόσος

Γι' αυτό την νύχτα της Γεννήσεως του Σωτήρος Χριστού και πάλι ακούστηκε η Αρχαγγελική φωνή να λέει στους απλοϊκούς ποιμένες: «Ιδού γαρ ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τω λαώ, ότι ετέχθη υμίν σήμερα σωτήρ, ος έστι Χριστός Κύριος...» (Λουκ. α' 10).

Και πράγματι η γέννηση του Χριστού έφερε «χαράν μεγάλην», όχι μόνο στους αγραμμάτους βοσκούς, αλλά και στους σοφούς μάγους, οι οποίοι, όπως αναφέρει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, «ιδόντες τον αστέρα εχάρησαν χαράν μεγάλην σφόδρα» (Ματθ. β' 10).

Αυτήν την χαρά την προείδε και ο προφήτης Ησαΐας, οκτακόσια χρόνια προ της ελεύσεως του Χριστού, και πανηγύριζε λέγοντας: «Ευφράνθητι Ιερουσαλήμ, και πανηγυρίσατε εν αυτή πάντες οι αγαπώντες αυτήν, χάρητε χαρά, πάντες όσοι πενθείτε επ' αυτής» (Ησ. ξζ, 40).

Από τα ιερά Ευαγγέλια γνωρίζουμε ακόμη, πως πρώτος ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ως «Πρόδρομος» του Χριστού, άνοιξε το δρόμο αυτό της μεγάλης χαράς, όταν ο προφήτης Ζαχαρίας δέχθηκε το μήνυμα του Αγγέλου πως θα γεννήσει υιό: «Και

έσται χαρά σοι και αγαλλίασις, και πολλοί επί τη γεννήσει αυτού χαρήσονται». (Λουκ. α' 14).

Έτσι η χαρά είναι δώρο του ουρανού και έγινε στοιχείο ζωής και ελπίδος για όλο τον κόσμο. Έγινε παρηγορία στις θλίψεις, θεραπεία των ασθενούντων, χορτασμός των πεινώντων, ελπίδα των απεγνωσμένων, φως στους «εν σκότει καθημένους», μετάνοια στους αμαρτωλούς, αγάπη στους μισούντας, συγχώρηση στους εχθρούς!

Όλα αυτά τα αντιφατικά, κατά την ανθρώπινη λογική, αλλά τα θαυμαστά για τους πιστεύοντες, τα χορηγεί η θεία Χάρις. Η χαρά της παρουσίας του Θεού στον κόσμο «επλήρωσε τα σύμπαντα ευφροσύνης»! Η αγία μας Εκκλησία εξυμνεί την αιτία της χαράς μας, την Κυρία των Αγγέλων, την Θεοτόκο, λέγοντας: «Χαράς αιτία χαρίτωσησιν ημών τον λογισμόν του κραυγάζειν σοι...», και αλλού: «Χαίρε δι' ης η χαρά εκλάμπει».

Αναμφισβήτητα ο Χριστός είναι η χαρά και η ειρήνη του κόσμου. Γι' αυτό όσοι αγάπησαν τον Χριστό: «χαίρουν εν τοις παθήμασί των», όπως ο θείος Παύλος διακηρύττει προς τους Κολασσαείς (α' 24). Και ευχαρίστως αποδέχονται και πάλιν την προτροπή του Αποστόλου των εθνών: «Πάντοτε χαίρετε, αδιαλείπτως προσεύχεσθε, εν παντί ευχαριστείτε· τούτο γαρ το θέλημα του Θεού εν Χριστώ Ιησού εις υμάς» (Α' Θεσ. ε, 16).

Η σχέση με τον Ιησού Χριστό είναι σχέση πίστεως, ελπίδος και χαράς. Και πάλιν ο Τίμιος Πρόδρομος, το αψεудές στόμα του Θεού Λόγου μαρτυρεί: «Ο έχων την νύμφην νυμφίος εστί· ο δε φίλος του νυμφίου, ο εστηκώς και ακούων αυτού, χαρά χαίρει διά την φωνήν του νυμφίου. Αυτή ουν η χαρά η εμή πεπλήρωται» (Λουκ. γ' 29).

Η χαρά είναι και καρπός της Αναστάσεως του Χριστού! Πρώτες οι Μυροφόρες γυναίκες άκουσαν το αναστάσιμο μήνυμα «χαίρετε»! (Ματθ. κη' 7). Οι μαθητές του Κυρίου όταν Τον είδαν αναστημένο απιστούσαν από την χαρά (Λουκ. κδ' 41), μάλιστα μετά την Ανάληψη, παρ' όλο που ο Κύριος έφυγε από κοντά τους «υπέστρεψαν εις Ιερουσαλήμ μετά χαράς μεγάλης» (Λκ κδ' 51-52). Και στην συνέχεια ο Απόστολος Παύλος προσκαλεί τους Φιλιππησίους λέγοντας: «Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε· πάλιν ερώ χαίρετε» (Φιλ. δ, 4).

Ίσως να προκύψουν ενστάσεις με τα συμβαίνοντα στη ζωή μας: Πώς μπορεί κανείς να χαίρεται όταν περιστοιχίζεται από τόσες του βίου δυσχέρειες, δοκιμασίες διάφορες, πειρασμούς, συμφορές απρόσμενες κλπ. ;

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι είναι αληθές το ερώτημα. Η

λύπη είναι ένα αναπόσπαστο στοιχείο από την παρούσα ζωή. «Δεν διέρχεται κανείς το βίο του χωρίς θλίψη, πόνο και αθυμία» τονίζει ο θείος Χρυσόστομος μόνο στην αιώνια ζωή «ουκ έστι πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός»!

Στην εύλογη αυτή απορία έρχεται πάλι η θεία αποκάλυψις να μας συντονίσει στην συνύπαρξη της παρακλήσεως και της χαράς, του πόνου και της ευφροσύνης.

(συνεχίζεται)